

Murs de silenci

La crònica de diumenge passat ha provocat una certa controvèrsia, però cal parlar sobre els problemes derivats de la convivència de cultures a Salt

Qui no vulgui pols, que no vagi a l'era. En la crònica de la setmana passada vaig tocar un tema sensible d'aquells que cou, i el resultat s'ha manifestat per mitjà de cartes i correus que he rebut aquesta setmana exposant el seu desacord amb el que havia escrit. Alguna de forma molt dura. Vaig anar a l'era i en vaig sortir empolsegat. És el tema de la interculturalitat a Salt. I ja comencem amb eufemismes. No tothom ho comprendrà. Però sí que tothom coneix el fet de l'enorme mescla d'ètnies i races en aquella població, i no cal cap més aclariment per entendre que comporta problemes de diversa mena.

Els qui s'han sentit molestos són persones carregades de bona fe que treballen tot l'any i s'esforcen per mitigar i encara positivar allò que des de lluny podem pensar que es negatiu. No hi ha altre camí

que endinsar-s'hi i aportar-hi el possible, procurant treure a la superfície el millor de cada persona, donant per suposat que –efectivament– tenen moltes coses per ensenyar i compartir. És una labor pacient, lenta i obstinada, que va donant fruits, tot primer imperceptiblement i després d'una forma més manifesta. Es tracta –suposo– de considerar-los de debò saltencs en estat de necessitat i ajudar-los. Les diferents administracions tenen programes d'ajuda, però sense persones que s'entreguin voluntàriament a treballar en cos i ànima no s'aconseguirà res.

És comprensible que a aquests voluntaris no els faci gràcia que entremig un passavolant, veient un fet fortuït, vulgui donar una opinió i fins i tot es permeti una facècia, un acudit. I això és el que va passar: aquest cronista va voler descriure una circumstància i treure'n una impressió improvisada, bolcada en la crònica de diumenge passat, provocant, de passada, un acudit sinistre, en forma de... bus!

Hom ja es podia adonar –pallús de mi!– que és un tema que no toca ningú. Que passen mesos sense parlar-ne, si no és per algun succés determinat. S'evita escriure'n en els mitjans de comunicació. Salt no existeix, en aquesta qüestió. Ja m'ho han dit per carta: “No és suficient el desconeixement, per no dir-ne ni mu?” Tal vegada tenen raó, però no acabo de comprendre que no parlar d'un tema candent sigui una bona via de solució. Quan Salt va voler ser independent de Girona, no va callar. Va alçar la veu fins a fer-se incòmode, i per això se'n va sortir. Ara, la situació obligaria a fer el mateix. Perquè Girona i moltes altres poblacions sovint miren cap a l'altre costat davant d'aquesta problemàtica; i alguns problemes, subtilment, han instrumentat les ordenances municipals de forma que no s'hi poden fer cases en altura: una manera d'evitar l'adveniment de masses forasteres. Però evitant de parlar-ne –mal que sigui des del més profund desconeixement– no s'ajuda. Per la meva part, però, faré cas del que em diuen: muts i a la gàbia.

Publicat a:

-El Punt Avui. Comarques Gironines 22-04-2012 Pàgina 96

Font del document:

http://www.elpuntavui.cat/noticia/article/2-societat/5-societat/531708-murs-de-silenci.html?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=portada&utm_source=rss&utm_medium=portada&utm_campaign=rss